Den Andra:

En stunde December då flygan fynes lång,
föder utom fraden wid Gotens neberegång, bland
andra mig mötter en Gilla hyggelig, jag frånna-
de och fragade hwart ärnar du dig.

2. Hod dag min tidda Gilla, jag önskar
hjertan nu, för mig är redan fungfort att du
finnar fall så brud; i wår förlamling tråda, att
der en medlem bli och bland oß andra Gogat ej
mer i skällap bli.

3. Tack fade han för drbet men ett jag
frågar dig, har du dig bortlofwat det lyster hdra
mig, eller har du funnit dig en wän den du
fan hålla kär, i hvilken du fan lefwa i ro och
nöjen med.

4. Det war den andra dagen wi träffades
igen, det war ej längre fedan för än Goten hon
uppdann, som lät ös gdra skällap förlom wi at
Martnaden gå, emedan wi så spräda om ting
och fafter ima.

5. Med dig att gdra skällap det lärer ej
gå an, ty fallet det omtalar att för din Gäkterman,
då lät han mig förbanna och fråga att jag går,
emedan dig och honom, att han är dig alderig fär.

6. Det detta bli min egen saf, det för wilkt
alderig dig, jag honom intet lafrar, ty han är god
för dig, ty han är för sa fina de som han har haft
förr, jag min gellte flöter inom en annans dörr.

7. Men den på blackliga Skälen den som
de ej lydg, den oförtänkta Gälen, han läckte re-
fan af, han fattar i fin lia, han högg den förden
af, den lilla wackra Gilkan hon labes ner i graf.

Den Tredje:

Ett bref af kärlekslängtan stor, den draga hän, i forbom jag glorde dig allsinnet förmen, gå ut på mogna fälten der fåden mogen är, der mången går och lutar, som wånar på dig der.

9. Den gamle fatt på flolen förtryckte på de ord, har figte öfwer Golen och Eftermorna i nord, ty han lät plägar fåga, lät Barnen komma hem, dem andra för wäl komma, fast ej så hårtlig.

10. Ett 1815 war min Bröllopsdag att i Minnermånan falla den 19 dag, att inom Eftersinds murar ligger den jag omtalt nu, hon war en wacker Gäkterm, hon bref en Simlabrud.

4. Ser jag dig med andra flickor skämta,
Då blir allting för mitt öga swart. Jag will
ut, att andan återhämta: Jag will fly, — och
wet likwäl ej hwart.

5. Ofta ensam, när för dig jag glömmer
Hela werlden, faller jag i gråt; Ofta, när jag
mig ett Eden drömmer, Gläder jag mig — och
wet ej hwarät.

6. Tänker mig den högsta jordens lycka,
Som en flicka har för sitt begär; Tänker: En
gång skall jag honom trycka Till mitt hjerta —
ack! och wet ej när.

7. Tänker mig twå själar, för hwarandra
Skapade utaf en mild natur. Dig jag wille
wälja framför andra Till min Make — ack,
och wet ej hur.

8. Så skall hur och när och hwad mig
qwälja, Och mig följa både bort och hem, Till
deß ödet unnar mig att wälja Den jag älskar
— o då wet jag Hwem.

GS 1096

Fem nya och wackra

Wisor,

Den Första:

Landtflickans klagan.

Förgäfwes uppå stigen jag dig att möta går, 2c.

Den Andra:

Den sjunde December, 2c.

Den Tredje:

Till älskarn som for bort.

Ett bref af kärlekslängtan stor, 2c.

Den Fjerde:

Tiggar-Goßen.

Ensam och färglömd jag ilar, 2c

Den Femte:

Den älskande Flickan.

Yngling, skall jag allt för dig försaka!

Norrköping, Chr. Törnequist, 1845.

Den Första:

Förgäfwes uppå stigen jag dig att möta går, Jag lyßnar, ropar, och jag lyßnar åter. Det wädret är, som blåser, det höljan är, som slår, Men wännens röst sig intet höra låter: Och skyarne de gå På himmelen den blå; Så wandra mina tankar och ingen hwila så, Så länge jag ej finner den jag söker.

2. En tid det war så roligt, — den tid förswunnen är, Då wänskap du för mig i hjertat hyste; När jag gick ut åt lunden, så war du för mig der; Det minnas himlens stjernor, som oß lyste. Det löftet du mig gaf, Att bli min tröst och staf; Och om det wore större, det stora wida haf. Det rymde aldrig glädjen, som jag kände.

3. Och jag har älskat fader och jag har älskat mor, Men dig jag älskat mera, än jag borde; Ty aldria än i werlden en kärlek sanns så stor; — Kanhända att en synd jag deri gjorde! Min mör jag grätit har, Och jag har förlt min far; Men aldrig större smärta jag i m tt hjerta bar, Än den, mig wännen gjort, som mig förskjutit.

4. En winter har förflutit, — den wintren war mig lång, Jag önskade den mången gång till ända: Du war i mina drömmar, du war uti min säng, Du war i mina tankar wid min slända: Men wåren återkom, Fast grön, det glädjetom; En annan fått det hjerta, som war min egenhom, Jag alltig derpå tänker utan tårar.

5. Och folen fer jag smälta på bergen ifrån, Eil flara wattenbäckar, som förfrinna; Men i sitt fulla sinne fan hon ej göra tå, Att dina dagens fällor mänbe rinna; Och liljorna de gro, Och fåglarna i ro De qwittra uppå qwistren och bygga sina bo; Men jag gå ensam forgäfen, fantars flicka.

6. När ouppan blifwer enfa, hon sig tillfreds ej ger, Och hennes hjertefat fan ingen lifa; Men dåren hennes sinner, när folen sinner ner, Och fluter hennes qwal och flagowisa; Om hennes bomnar af Mitt hjerta med sut qwaf, Om ej det glädjeten rätter, som fällbes i sin saf, Och lifsem grönna trädets, Eil flara hjertlös förfrielna.

Förbes wafans fång, Du hwilkade mitt namn; Mig att för fort blef natten lång, Att hwilas i din famn.

4. Som folen uppå himmelen Jon flunar Dar till sitt rum. Så gör ock jag, min lilla wän! Hvar timma och hvar stund. — Rät så din fäkelef, wännen min! Ej nä'nsin taga af; Du alltig gör utur mitt sinn Förrän jag lägg i graf.

Den Sierde:

Tiggar-Gossen.

Gnism och förgätomb jag ilar Ofwer hebens dunkla ilig, Mig hvar fren och buffe hvilar Gnagan, gömb att fränmma mig — Gud! som hafwer barnen kär, Se till den som liten är.

2. Mamma slumrar ner i mullen, Och ej sorgens flagan mer; Hvdan öde fäll på fullen, Kulna redbar hvina der, Och i reinternaten lång, Gjuber ufwens flagoläng.

3. Fördom, fördom lidd derinne Affonpalm wid spiskällins brand, Så för barnets glada finne Döfde Alligt mbersband. Ingen skimmer och mig ger Nya helsbagsläder mer.

4. Ingen fuckar, då jag gräter, Ingen gläbes, när jag ler; Då jag går att fomma äter, Ingen hjertlig tåß mig ber. — Gäck! så ensam under fren Gäf en tomte blott i byn.

5. Skynda, ila! snart du hinner Någon wänligt öppnad dörr; Fast ej låsan mera brinner I den hydda, der du förr Bad och somnade hwar qwäll, På din moders arm så säll!

6. Månan, swept i mörka skyar, Är mitt hulda wandringsljus, Blyg jag nalkas gård och byar, Fönstren glindra i hwart hus: Barnen dansa gladt omkring Dukadt bord i syskonring.

7. Ack! låt opp för lilla goßen, Himlen är af mörker skymd, Der mitt tak med stjernebloßen Höjs i nattens kalla rymd ... Låt mig slumra så, i qwäll, På din hårda spisehäll!

Den Femte:

Den Älskande Flickan.

Yngling, skall jag allt för dig försaka! När jag ser dig, o hwad jag blir glad! När du nalkas; håller mig tillbaka Någon ting — jag wet likwäl ej hwad.

2. Skild från dig, jag mycket, mycket eger Att förtro dig, som mitt hjerta rör; Men bredwid dig, ej ett ord jag säger, Stammar endast — och wet ej hwarför.

3. Mina blickar först och sist dig följa. Men om dina möta dem till swar; Är jag hastig, som en blixt, att dölja Mina ögon — och jag wet ej hwar.